

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KATE CARLISLE

Viliojimo menas

9,40 Lt / 2012 gegužė-birželis

BROLIAI
DJUKAI

Kate Carlisle

VILIOJIMO MENAS

Paskutiniss serijos
"Broliai Djukai"
romanas

Versta iš Kate Carlisle,
How to Seduce a Billionaire, 2011
© Kate Carlisle, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Laima Juknevičiūtė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-520-0

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Priminimas sau: atšaukti darbuotojus iš atostogų, - sumurmėjo Brendonas siekdamas puodelio ir staiga susigriebė, kad jame nelikę nė lašelio kavos. Dar vienas ženklas, kad nepakeičiama jo padėjėja Kelė Meredith atostogauja. Jau dvi savaites. Kitaip tariant, keturiolika dienų per ilgai.

Brendonas ir pats galėjo išsivirti kavos. Nebuvo toks nevykėlis. Tiesiog jai tai sekėsi kur kas geriau: reikiamu laiku visada pasirodydavo nešina puodeliu karštutėlio gėrimo. Ji apskritai sukosi lyg vijurkas.

Klientai ją mėgo. Jos nebaugino apskaitos lentelės. Ji puikiai permatė žmones. Ši savybė buvo neįkainojama, ir Brendonas pasitelkė ją nuo pat pradžių – liepdavo Kelei jį lydėti į įvairius verslo susitikimus po visą šalį.

Nuojauta jis kliovėsi vertindamas galimus verslo partnerius ar siekdamas įspėti varžovų ketinimus. Netgi jo broliai įprato pasitikėti Kelės įžvalga samdydami naujus darbuotojus ar šiaip mėgindami susidoroti su iškilusiais sunkumais. Jie ją pelnytai vadino pasakiška darbuotoja. Jei pasitaikydavo koks nedėkingas

darbas, Kelė su juo kaip mat susidorodavo. Jos dėka viskas klojosi kur kas sklandžiau.

Naudodamasis tuščia kabinete tvyrančia tyla, Brendonas čiupo bloknotą ir ėmė šį tą žymėtis prieš šiandienos susitikimą su broliais. Dabar, kai rengiamasi didžiosioms atidarymo iškilmėms, skirtoms *Sidabro juostos* rūmams, naujausiam Djukų kurortui Napos slėnyje ir apskritai viso Djukų viešbučių tinko puošmenai, pats laikas pradėti telkti jėgas naujiems iššūkiams.

Skaitydamas savo pastabas prisiminė dar vieną priežastį, kodėl reikėjo, kad padėjėja grįžtų iš atostogų, – ji įstengė iššifruoti jo raštą.

Apsvarstęs galimybes perimti nediduką viešbučių tinklą palei vaizdingą Oregono valstijos pakrantę, Brendonas pažvelgė į savo dienvakarę. Akys raibo nuo gausos susitikimų, daugiašalių pokalbių, galutinių terminų, kurių dauguma buvo susiję su didžiosiomis atidarymo iškilmėmis. Geroji naujiena ta, kad padėjėja grįžta šiandien, velniai rautų, pačiu laiku. Ją pakeitusi darbuotoja išmanė savo darbą, tačiau tik Kelė galėjo susidoroti su sunkumais, užgriūvančiais prieš iškilmes, ir suderinti besikertančius tvarkaraščius.

O dėl sunkumų – Brendono svainė netrukus susilauks vaikelio. Jo mamai šis anūkas bus pirmasis – pats šauniausias kūdikis pasaulyje. Be abejonės, didžiulė šventė. Bet ką padovanoti mažyliui? Bilietus į visas sezono futbolo rungtynes. Jis neturėjo žalio supratimo. Nesvarbu. Kelė išrinks tobulą dovaną, gal net pati supakuos.

Už pravirų durų Brendonas išgirdo šnaresį ir atidaromų stalčių girgždesį.

– Labas rytas, Brendonai, – pasigirdo džiugus sveikinimas.

– Pačiu laiku, Kele, – tarė jis su palengvėjimu.

– Įsikūrusi užėik.

– Tuoju. Tik išvirsiu kavos.

Brendonas žvilgtelėjo į laikrodį. Kaip įprastai, Kelė atvyko į darbą penkiolika minučių anksčiau, o tai – dar vienas ženklas, kad nusipelnė visų darbo jai teikiamų privilegijų. Tačiau jis vis tiek ketino uždrausti atostogas.

– Ak, malonu grįžti, – sumurmėjo Kelė įjungdama kompiuterį.

Sunku patikėti, bet išvykusi ji ilgėjosi Brendono Djuko.

Žemas jo balsas kėlė jaudulį, bet ji tai paaiškino aistra darbui.

Įdėjusi pirkinių krepšelį ir rankinę į spintelę už stalo, suskubo virti kavą. Kai nuėjo į priešais kabinetą esančią virtuvėlę ir pylė į virdulį vandenį, jai drebėjo rankos. Iš tiesų džiaugėsi grįžusi į mėgstamą darbą, tad kodėl gi taip jaudinosi?

Na, gerai, atostogaudama šiek tiek pakeitė išvaizdą, bet niekas juk nepastebės, ar ne? Visi pastebėdavo tik jos nuovokumą ir uolumą, o jai norėjosi, kad kaip tik taip ir būtų. Tad niekas nė nepastebės, kad vietoje paprastai dėvimų dalykinių kostiumėlių šiandien apsirengusi suknelę. Net jei tai pirmas kartas, kai eidama į darbą apsilvilko suknelę. Apvalumus subtiliai išryškinančią, priekyje užsagstomą tamsiai pilkos spalvos dailią megztą suknelę. Šaunią, puošnią suknelę.

Na ir kas, kad pagaliau įsidėjo kontaktinius lęšius? Ištisisu penkerius metus nešiojo tuos pačius nuobodžius akinius. Keistis yra gerai.

- Kele! - šūktelėjo Brendonas iš kabineto. - Ateidama pagriebk Svajonių Pakrantės applanką.

- Būtinai.

Pažįstamas Brendono Djuko balsas privertė Kelę nusišypsoti. O juk jis atrodė bauginamai jau nuo pirmos darbo dienos. Šalia šio šešių pėdų keturių colių ūgio vyro ji jautėsi tarytum coliuke, buvo šimtu procentų įsitikinusi, kad jo vardiniai marškiniai slėpė tvirtą lyg uola krūtinę. Žinojo tai, nes ne kartą buvo sutikusi jį, vilkintį tik marškinėliais ir šortais viešbučio sporto salėje. Matė, kaip atsigulęs ant suolo kilnojo baisia sunkias štangas. Kartais, jį stebėdama, Kelė susigriebdavo vos įstengianti kvėpuoti, bet šias silpnumo akimirkas paaiškino nuolatiniu persidirbimu.

Kai kurios jos draugės ryžtųsi viskam, kad tik turėtų progą paspoksoti į stulbinamai gražų Brendoną Djuką, mūvintį šortais, liejantį prakaitą sporto salėje. Vien apie tai pagalvojusi sukikeno. Laimei, viršininkas jos niekada netraukė.

Taip, jis buvo žavingas, neapsakomai žavingas, tačiau Kelė gerą darbą vertino kur kas labiau nei trumpalaikį, bereikšmį romaną su koku žymiu sportininku. O romanas su Brendonu Djuku kaip tik toks ir būtų – trumpalaikis ir bereikšmis. Matė prie jo durų besirikiuojančias moteris, bet nepraėjus nė keletui savaičių jos sprukdavo neatsigręždamos. Reginys ne iš

maloniausių, tad pati niekada netroško tapti viena jų. Nors ir nebūtų galėjusi – neatitiko joms keliamų reikalavimų. Kita vertus... *Ką sau manai?* – pašnibždomis paklausė savęs.

Niekada taip negalvojo apie savo viršininką ir tikrai nepradės taip galvoti dabar. Pasidėjęs papurtė galvą ir ėmė svarstyti, ar tik nebus pernelyg ilgai atostogavusi. Pildama į kavą kavą žvilgtelėjo pro platų erkerį, ir džiaugėsi, ir didžiavosi savo darbu. Kas gi nenorėtų dirbti pačioje Napos slėnio širdyje, ant kalvos viršūnės, nuo kurios, kiek tik akys užmato, driekėsi vešlūs vynuogynai? Jau keturi mėnesiai, kai Brendonas ir kuklus jo kolektyvas dirbo *Sidabro juostos* rūmuose. Dar liks čia mėnesį ar du, kol kurortas atvers duris lankytojams ir baigsis derliaus ėmimo darbai. Tada visi grįš į pagrindinę Djukų būstinę.

Iki to laiko Kelė įvykdys savo sumanymą ir jos gyvenimas vėl grįš į vėžes. Tačiau kol tas laikas neatėjo, jai beliko priminti sau, kad reikia atsipalaiduoti ir kvėpuoti.

– Klausaisi manęs, panelyte? Tiesiog atsipalaiduok, – sumurmėjo ji suglostydama suknelę. Pripildžiusi du didelius puodelius kavos pridūrė: – Kvėpuok.

Tada stabtelėjo prie savo stalo, pasidėjo

puodelį, pagriebė šūsnį laiškų ir plačiai atvėrė viršininko duris.

- Labas rytas, Brendonai, - pratarė ji ir padėjo laiškus jam ant stalo.

- Labas, Kele, - pasisveikino jis skubiai kažką rašydamas bloknote. - Šaunu, kad grįžai.

- Ačiū, man pačiai malonu grįžti. - Ji pastatė jam skirtą puodelį ant stalo. - Štai kava.

- Dėkoju, - atsainiai tarstelėjo Brendonas nenustodamas rašyti. Po minutėlės siektelėjo puodelio ir pažvelgė viršun. Staiga išsprogdingas akis vėl lėtai padėjo jį ant stalo. - Kele?

- Kas? - Ji mirktelėjo trumpai į jį pavėpsojusi.

- Ak, atsiprašau. Prašei Svajonių Pakrantės aplanko. Tučtuojau.

- Kele? - Jo balse girdėjosi įtampos gaidelė. Stabtelėjusi atsisuko.

- Kas, Brendonai?

Jis spoksojo į ją... negalėdamas atsitokėti? Sukrėstas? Pasibaisėjęs?

O varge. Tai nežada nieko gera. Kuo ilgiau jis spoksojo, tuo labiau ji nervinosi.

- Ak, liaukis, - tarė Kelė. - Nejaugi atrodau taip baisiai, kad negali nė žodžio pratarti.

Pajutusi, kaip į kaklą ir skruostus plūsteli karštis, ėmė krapštinėti suknelės apykaklę.

Nėra jokio pagrindo jaustis nepatogiai, - pamokslavo pati sau.

- Ką tu pasidarei... - nutęsė Brendonas, spoksodamas jai į veidą.

- Turi galvoje kontaktinius lęšius? Tiesiog atėjo pokyčių laikas. Tuoju atnešiu aplanką.

- Kele, - įsakmiai tarė jis.

Ji dar kartą atsigręžė. Brendonas tebespoksojo, dabar į jos plaukus. Atsidususi ji nusižėrė ant skruosto užkritisią sruogą.

- Pasišviesinau ir pasitvarkiau. Nieko ypatinga, - pasakiusi ji mostelėjo ranka ir nuskubėjo aplanko.

Puikumėlis. Jei Brendono nuomonės kas paisyso, žmonės spoksos į ją kaip į ateivį. Velniai rautų, kaipgi tokiomis aplinkybėmis jai atsipalaiduoti, kvėpuoti ir įvykdyti savo sumanymą?

Nervingai naršydama po aplankų stalčių, išgirdo Brendono odinės kėdės ratukų girgždėjimą. Neilgai trukus jis stovėjo tarpduryje. Vėl spoksojo.

- Kele? - dar kartą kreipėsi.

Ji kilstelėjo akis.

- Kodėl nesiliauji kartojęs mano vardo?

- Noriu įsitikinti, kad čia tikrai tu.

- Na, tikrai aš, - tai pasakiusi rado, ko ieško-

jo. – Aaa, štai aplankas.

– Ką tu pasidarei?

– Šito jau klausei.

– Tu neatsakei.

Ji sekundėlę nuleido pečius ir vėl išsitiesė. Nebuvo jokio pagrindo drovėtis, ypač Brendo-
no. Jis nepriekaištingai vertino jos darbą ir
dosniai kėlė atlygį. Jis žavėjosi jos gebėjimu
sunkiai dirbti ir susidoroti su bėdomis. Dėl
Dievo meilės, jis buvo jos darbdavys, o ne
viešpats.

– Truputį pasikeičiau išvaizdą.

– *Truputį?*

Ji atsainiai kilstelėjo petį.

– Na, taip. Numečiau svorio, pasidariau šu-
kuoseną, įsidėjau kontaktinius lęšius. Nieko
ypatinga.

– Mano akimis, tu nepanaši į save.

– Žinoma, panaši.

Kelė nė nesirengė prasitarti apie savaiteę,
praleistą prabangiame SPA centre, privačias
etiketo ir oratorystės pamokas. Jis pamanytų,
kad jai visai pasimaišė protas. Gal jai tikrai ne
visi namie. Visuomet buvo nuovoki, sumani,
koledže net buvo pravardžiuojama moksluoke.
Kažin kaip dabar būtų pravardžiuojama?

- Bet tu vilki suknelę, - kaltinamai drėbtelėjo jis.

Kelė tai žvilgtelėdavo žemyn, tai pakeldavo akis į jį.

- Na, taip. Ar tai kelia kokių nors sunkumų?

Staiga jis sutrikęs žengė atatupstas.

- Ne. Tikrai ne. Nekelia jokių sunkumų. Atrodai šauniai. Tik... - Krumpliais trindamasis žandikaulį rinko tinkamus žodžius. - Tu nevilkdavai suknelių.

Jis pastebėjo? Šito Kelė niekaip nesitikėjo. Tada šypsodamasi ryžtingai tarė:

- Dabar jau vilkiu.

- Matyti, - tarė Brendonas, vis dar negalėdamas patikėti, o žvilgsnis bėgiojo jos veidu. - Na, kaip jau sakiau, atrodai šauniai. Tikrai šauniai.

- Ačiū, - padėkojo ji šypsodamasi. - Jaučiuosi puikiai.

- Ką gi. Šaunu!

Jis linktelėjo, sugriežė dantimis ir giliai atsiduso.

Jei viskas taip *šaunu*, tai kodėl raukosi?

- Ak! - Ji pasijuto kvailai ir ištiesė storą kartoninį segtuvą. - Čia Svajonių Pakrantės ap-lankas.

Kai jūdviejų delnai susilietė, Kelei per kūną nuvilnijo jaudulys.

Brendonas dar labiau susiraukė.

- Ačiū.

- Nėra už ką.

Priartėjęs prie savo kabineto durų atsigrėžė.

- Šaunu, kad grįžai.

Kiek kartų jis jau ištarė žodį „šaunu“? - mąstė ji sau.

- Ačiū, - pasakė Kelė. - Per dvidešimt minučių suvesiu šio mėnesio pardavimo balansą.

Jam uždarius duris, ji susmuko į kėdę. Čiupuši puodelį smarkiai siurbtelėjo kavos.

- O taip, *šaunu* grįžti.

Brendonas sviedė ant stalo Svajonių Pakrantės aplanką ir nužingsniavo link didelio lango per visą sieną. Jo kontora buvo viršutiniame *Sidabro juostos* rūmų aukšte esančiuose apartamentuose, tad niekaip negalėjo atsižiūrėti į apačioje atsiveriančią panoramą.

Dažniausiai žvelgdamas į *šardonė* vynmedžiais apaugusias kalveles, nuoširdžiai didžiudavosi šiomis akivaizdžiomis jo šeimos sėkmės apraiškomis....